

El llibre i la flor

Vet aquí que en un poblet, poblàs, on ningú tenia nas, hi havia un llibre màgic que sabia parlar i es deia Nil. Aquest llibre era molt gruixut, amb moltes pàgines, però en Nil se'n va anar de casa, perquè no el tractaven molt bé. Ell no tenia molts amics, ja que era un llibre i ningú li feia molt de cas i estava molt trist. Després d'una estona, el Nil va acabar a un gran edifici, però el que ell no sabia és que allò era una empresa. Seguidament va entrar, però el va sorprendre el fet que allà no hi trobes ningú. No obstant, el Nil va seguir buscant per tot arreu, per a totes les plantes de l'edifici però res no va trobar, ni una mosca, fins que es va donar compte que no havia passat per una de les plantes i hi va anar. Allà, per sort, hi havia una flor màgica que també parlava. La flor era molt bonica amb sis pètals roses i la part del mig era groga.

Aquesta flor li va dir a en Nil que el podia ajudar i que es podia quedar a casa seva. Així doncs, van baixar de l'edifici i van anar camí cap a casa de la flor.

Després d'una estona caminant, va caure un raig ben fort a un arbre que hi havia uns metres més lluny i es va caure. Aquest arbre els hi va impedir seguir pel camí, ja que era molt gruixut i molt llarg. Ells dos van estar una estona pensant, però no trobaven la forma de travessar el carrer, degut a que ocupava tota l'amplada del carrer i era massa alt per a intentar escalar-lo.

Estaven desesperats perquè no hi havia cap altre camí per arribar al casa seva, però de cop i volta, en Nil va estossegar i li va sortir una bafarada que posava que l'arbre era buit per dintre i que si agafaven algo dur i ho xocaven contra l'arbre, aquest es trencaria. Sense

perdre més temps, van dur a terme el pla i es va veure com la bafarada portava tota la raó, ja que l'arbre es va trencar fàcilment i van poder seguir el camí.

Finalment, quan ja estaven a punt d'arribar, de cop i volta va aparèixer un policia dient que el Nil era un pres i li va posar unes manilles que es tancaven per un petit però fort candau. El Nil li va dir tot preocupat que ell no era un pres, que tot era una equivocació i per sort, després de comprovar la seva identitat, el policia el va creure i li va treure les manilles i al final, van arribar a casa de la flor i tots dos van ser feliços.

I el que no ho vulgui creure que ho vagi a veure.

Marc Ocón

UN VIATGE A UN LLIBRE MÀGIC

Hola bon dia em dic Joan i a mi m'agrada molt la meva feina. Jo escric llibres per a nens i nenes.

Ara us explicaré una de les meves històries d'aventures, aquí la teniu:

Hi havia una vegada un nen que es deia Àvel. Ell era un nen molt treballador, intel·ligent i optimista. Tenia els ulls marronosos, cabell castany, amb pell morena i no era gaire alt, més aviat baixet. Un dia va posar-se a llegir un llibre sobre un viatge màgic, i nou minuts després va començar a sentir unes pessigolles al cos, notava com si caigués, caigués, caigués, caigués... S'estava endinsant dins el llibre!!!

Després de relliscar, donar-se un cop, i tornar a sentir la sensació de caure, va arribar a una torre vella, plena d'insectes i plantes fastigoses.

Va baixar d'aquesta mena de castell, i abans de sortir per la porta va sentir una veu que deia:

-Si no saps on has d'anar no surtis perquè et perdràs. Tot seguit, va sentir uns passos que venien cap a ell, i era... Un petit gnom!

El gnom era l'encarregat de guiar-lo i de fer-lo tornar cap a casa seva. També li va dir el perquè havia entrat dins el llibre, i li va explicar que havia sigut un error, perquè el controlador màgic del llibre estava espatllat. A més, li va explicar que havia de travessar varies illes màgiques per poder tornar cap a casa. Aquestes illes eren: l'illa estel·lar i l'illa dels arcs sense fi, per arribar finalment a la balança màgica per poder saltar i tornar cap a casa.

Va estar caminant més de tres hores, fins que va arribar a l'illa estel·lar.

El petit gnom li va dir que, dins d'aquella illa hi havia moltes estrelles fugaces i també molts animals estranys i bonics, ja que tenien molts colors. Per poder creuar l'illa havia de resoldre

moltíssims enigmes per a adults. Per resoldre el primer va trigar un dia. Després va estar uns 4 dies resolent enigmes, fins que finalment va poder marxar d'aquella illa i va estar dos dies caminant per allunyar-se'n d'ella i 7 dies més per arribar a la següent, que era l'illa dels arcs sense fi. (sort que un dia dins el llibre era un segon a la Terra).

Aquella illa estava envoltada i coberta per moltes dianes. Hi havia dos tipus: les dianes grans i les petites.

Aquella illa no era tan bonica com l'illa estel·lar, ja que no tenia tant de color i amb tanta decoració, i el pitjor és que era molt més gran que l'anterior.

El gnom li va dir que hauria de fer diverses activitats per poder-la creuar, com tir en arc i tot tipus de activitats esportives.

A més, Hi havia petits llacs i turons, on allà hi vivien tot tipus d'animals fantàstics, com: unicorns, fènics, etc...

Va haver de passar moltíssimes proves i reptes per poder creuar aquella illa.

Aquesta vegada va estar uns 13 dies.

Per fi l'Àvel, després de caminar moltes hores per camins foscos i plens de monstres, va arribar a la balança màgica.

Inesperadament va aparèixer un monstre no gaire lleig, més aviat bonic, i li va dir a l'Àvel que es muntés a un dels plats de la balança màgica.

El monstre que volia fer-lo tornar cap a casa, i així ho va fer. Gràcies al monstre que va saltar sobre l'altre plat de la balança, l'Àvel va poder tornar cap a casa seva!!!

Finalment després de sortir del llibre, es va posar a escriure tot en el seu diari secret, els i ho va explicar als seus pares, però no el van creure. L'Àvel no es va entristir, sinó al contrari, ja que ell es va posar més content perquè així ho podria recordar ell sol.

Conte contat, conte acabat.

FI

Raúl Toro

EL CASTELL

Fa anys i anys hi havia un castell molt antic on vivia un rei i el seu fill. El rei es deia Arturo i el fill Merlín. L'Arturo era un noi jove que tenia 15 anys, era baixet i ros. També era despistat però molt espavilat. Anava vestit amb una armadura, un casc, i a part, una espasa i un escut. El Merlín era un noi que tenia 35 anys, era bastant alt, el color de cabell el tenia fosc i el color dels seus ulls eren marrons. A més, hi havia un home que era el dolent i es deia David, que és el que es volia apoderar del castell, perquè era pobre i tenia enveja.

L'antiga porta del castell era molt alta i de fusta. En el castell només entrava l'exèrcit del rei. La porta sempre estava tancada amb un pany. Llavors, el David que era el dolent, va anar a veure com podia entrar, però sempre el descobrien, així que es va buscar un exèrcit però com tots sabem el seu exèrcit era poc intel·ligent. Els va estar entrenant durant un mes, però seguien sent poc intel·ligents. Seguidament, va pensar una idea per entrar al castell, però no va ser vàlida perquè si saltaven caurien damunt d'una font que estava en el centre del castell. Al cap d'uns dies va tenir una altra idea...

El rei va organitzar un joc que tractava de llançar un dau i depenent del nombre del dau, la parava un o l'altre. Llavors, el que aconseguia tocar a tots en el menor temps possible era el que guanyava. Mentre el guàrdia vigilava que no entrés ningú, el David i el seu exèrcit van aprofitar per entrar dins el castell aprofitant que tots estaven distrets jugant al joc del dau.

Finalment, com la porta de fusta tenia el pany, l'exercit del David va intentar forçar el pany, però com el David era més llest que la resta, va agafar un globus aerostàtic i va entrar per dalt. Tot i això, com que el globus feia molt soroll, el van sentir i el van fer fora del castell.

Vet aquí un gos i un gat aquest conte s'ha acabat.

Èlia Terrados

UNA AVENTURA MOLT MÀGICA DE L'AROA I LA LIA

Un conte us explicaré, tan bé com jo sabré; si l'escolteu el sentireu, qui no el sentirà no el sabrà...

Eren dues nenes que es deien Aroa i Lia que tenien 12 anys, eren unes nenes normals però eren les millors amigues del món. Es van conèixer perquè eren veïnes, des de molt petites. Una d'elles vivia en una casa on va descobrir un passadís secret que passava d'una casa a l'altre, més concretament s'entrava des de les seves habitacions.

Lavors quedaven a mitja nit sense que els seus pares se n'adonessin.

Un dia van decidir sortir a explorar, on els seus pares no les deixaven anar, que era la font que hi havia a les afores del poble. La van trobar dorada amb l'aigua més cristal·lina que havien vist mai. Van acostar-se poc a poc i van veure peixos de colors que no havien vist mai. Lavors, es preguntaven perquè els seus pares no les deixaven anar, si és tant bonic...

S'ho van estar pensant però veien aquella aigua era irresistible no fer-hi un glop. Per suposat van acabar-hi bevent. Al cap d'uns minuts es van despertar en un món que no havien vist mai. Era màgic, les flors parlaven, hi havien fades, i tothom estava content...

- És impressionant! van exclamar les dues allora.

Però al cap d'una setmana en aquest lloc van començar a trobar moltíssim a faltar als seus pares i volien tornar.

Van viatjar per a tot aquell món buscant la manera de tornar i preguntaven a tothom però la gent responia que havien de buscar la flor dorada i com que elles no entenien el significat de la frase,

seguien preguntant i els seguien responent el mateix. Al final, es van cansar de la resposta que no entenien i van decidir que en comptes de preguntar com tornar al seu món preguntaven: qui o que és la flor dorada.

Finalment una flor els va respondre que és una flor bella i molt sàvia que tenia molta màgia i les podria ajudar a tornar.

L'Afroa i la Lia, emocionades per la notícia, es van posar les piles per trobar aquella flor tant especial. Al cap d'una estona es van donar compte que necessitaven que els diguessin on era la flor perquè aquell país era tant gran que es podien tornar boges.

Una fada els va explicar que ningú no s'havia ben bé del cert on era la flor però es rumorejava que estava al palau reial. Allà no deixaven entrar a ningú que no coneixessin. Per això, es van haver de fer amigues de la reina. Els hi va costar però ho van aconseguir i els va deixar entrar a palau. Un cop a dintre les noies li van explicar que els hi passava (excepte que s'havien fet amiga d'ella per això) i la reina ho va entendre i les va deixar buscar la flor dins de palau.

Un cop la van trobar els hi va explicar que s'havien de menjar un dels seus petals. Dit i fet, es van menjar un dels seus petals i van tornar a les seves habitacions. Per sort allà només havien passat unes hores i els seus pares no se n'havien adonat.

Aquest conte s'ha acabat i si no és mentida és veritat.

Emma Canals

EL PEP I LES SEVES AVENTURES

VET AQUÍ QUE UNA VEGADA...

Un estel brillant i gros que va passar en una nit màgica en l'Antic Egipte, on hi havia moltes estrelles que brillaven al cel com si fos una galàxia..

En Pep, que passejava per l'Antic Egipte, va seguir aquell estel i per mala sort es va perdre i no sabia que fer. Llavors, es va parar a pensar que podria fer... Quant estava parat a pensar, se li va ocórrer que havia d' anar a buscar aigua.

Molt més Lluny d'on estava, va veure un pou d'aigua i va beure la seva aigua. Després, va fer una becaina i més tard ja pensaria com sortir de l'Antic Egipte. Va buscar una piràmide on descansar a gust i per sort va trobar una que tenia un coixí i es va posar a fer una becaina.

Quant estava fent la becaina es va despertar perquè sentia un soroll estrany però el Pep va tornar a dormir-se sense preocupar-se perquè estava molt cansat.

El Pep somiava que estava a la platja estirat al sol amb un para-sol.

Mica en mica s'anava despertant perquè anava escoltant sorolls més forts de petjades i...

De sobte, mentre estava dormint, algú li va tocar amb la mà, es va despertar i va veure a un egipci, que li va dir: Que fas aquí fora dormint? Va, entra a dintre a la meva piràmide. I el Pep li va fer cas i va entrar allà.

L'home de la piràmide que es deia Marc el va enganyar, perquè tenia un pla per convertir al Pep en un animal.

Quant estaven passejant per la piràmide li va dir al Marc al Pep que entrés a la seva habitació perquè pogués descansar i això va fer.

Quan estava dormint el Pep, i el Marc va fer una poció perquè el Pep es convertís en una ovella.

Quan el Pep es va despertar, el Marc li va fer veure aquella poció màgica i el Pep es va convertir en ovella.

De sobte va caure un llamp sobre ell i màgicament, va tornar a ser com era abans, tot i que va quedar rendit a terra.

Després de pocs minuts es va despertar, i es va preguntar: que havia passat?

tot allò era un somni!!!- Va pensar- i al seu costat estava la seva germana que el va acompanyar a casa seva molt confós.

I ES UN GAT I ÉS UN GOS I AQUEST CONTE JA S'HA FOS.

Júlia Rovira

Astroneer

Fa molt de temps a l'espai...

Hi havia un noi que es deia Astro i es dirigia a un planeta amb els seus amics. Però, a la nau de l'Astro, se li va trencar el motor i s'anava descontroladament cap a un planeta desconegut. Mentre queia, va veure que la superfície era de color verda i blava.

A l'aterritzar en aquell planeta la seva nau va quedar destrossada i havia d'aconseguir tota la energia i tots els materials possibles per poder tornar a fer servir la seva nau. Mentre buscava materials, va veure un pany que necessitava una clau i per crear-la, necessitava compost, ferro i una essència màgica anomenada "astronio".

L'Astro va decidir d'anar a buscar compost, però es va trobar una fletxa que volava i anava directament cap a ell!

Per sort, la va esquivar i va veure com la fletxa es clavava en un arbre.

Va trobar el compost, el ferro i "l'astronio" i va aconseguir la clau. A l'obrir el pany, va aparèixer una porta amb un pany... Però l'Astro no sabia com obrir la porta.

Mentre avançava, va trobar un bagul mig obert, i dintre, brillava una llum lila. A l'obrir el bagul, va veure una vareta màgica que li va dir:

-Sóc la vareta màgica i et deixaré que em demanis un desig...

L'Astro anava a demanar-li d'anar amb els seus amics però va tenir un atac de dubtes i va dir sense pensar:

-Vull... que m'obris el pany de la porta

I així ho va fer...

A l'obrir la porta, l'Astro va veure des de l'altre costat als seus amics i va sortir corrents d'alegria a saludar-los.

Conte contat, conte acabat.

Nil Saumell

El Daniel i les estrelles.

Un conte us explicaré, tan bé com jo sabré; si l'escolteu el sentireu, qui no el sentirà no el sabrà.

En un planeta molt llunyà on no es veia cap estrella hi vivia el Daniel.

El Daniel sempre havia desitjat veure una estrella, però no es veia cap ni una. De fet, la seva mare, que es deia Raquel, li va explicar que no hi havia estrelles perquè l'home que va fundar aquell món era molt avariciós i se les va emportar totes.

Al veure que el Daniel estava trist, la Raquel va decidir comprar-li un peix amb el nom d' ``estrelleta´´. Tot i això, al Daniel no li va fer molta gràcia aquell regal, però el va acceptar amb molt d'afecte. De fet, el cuidava i l'alimentava ell sol.

Una nit abans d'anar a dormir, va mirar per la finestra i va veure una llum molt estranya. Ràpidament va anar a l'habitació de la seva mare per avisar-la que havia vist una estrella. La Raquel li va fer molt poc cas, però igualment van decidir sortir fora per veure si era veritat.

Resulta que realment era una farola que no anava gaire bé i s'encenia i s'apagava tota l'estona.

El Daniel, molt decebut, va anar a dormir i va estar somiant tota la nit en que aconseguiria veure una estrella amb els seus propis ulls.

Una de les llegendes del poble diu que els primers habitants que van arribar allà van poder veure totes les estrelles que l'envoltaven.

De gran, el Daniel va acabar sent matemàtic. Diu que el seu propòsit era saber com podria inventar una màquina que pogués veure altres planetes els quals tinguin estrelles.

Després de molt esforç, en Daniel va aconseguir el seu propòsit: inventar aquella màquina.

Volia ensenyar aquella creació al poble, va fer un passa endavant i va començar a parlar sobre la seva creació. El habitants van quedar molt contents de tenir algú amb la capacitat de crear algo així d'impressionant.

Finalment tots ells van poder contemplar les estrelles d' altres planetes. Comenta el Daniel que no era el mateix que veure-les d'aprop, però es va conformar de totes maneres.

I el que no ho vulgui creure que ho vagi a veure.

Sergi Sindreu

ELS DAUS DE LA SORT

En un país molt llunyà hi havia una família amb un camp de conreu on tenien un hort amb pomes, pastanagues, maduixes, peres i enciams. També tenien molts animals en una granja: porcs, vaques, galls, gallines i gossos. A més, tenien un mini camp de futbol perquè a la família li encantava jugar.

El pare es deia Víctor Segura, la mare es deia Lucía Lora, el fill es deia Marc i la filla Paula.

Un dia van anar a agafar fruites i verdures, ja que volien menjar mongeta verda amb patates, de segon peix i de postres maduixes. La mare estava preparant el menjar, el pare ajudava i els dos fills jugaven a futbol.

Al cap d'una estona, la mare va cridar als nens perquè el dinar estava enllestit i tots van dinar plegats. Després van sortir a passejar al poble i de sobte va aparèixer una tempesta i van anar corrent a casa seva, però un gran llamp la va destruir. Van parlar amb l'assegurança de la casa i per sort, es feien càrrec de tot.

Mentre van durar les obres, van viure a casa dels tiets. Allà, un dia, van esmorzar llet amb "colacao" i després, el tiet del Marc i de la Paula, va explicar al Víctor que existien uns daus de la sort que si et toca un número de l'u al tres tens mala sort, però si et toca un número del quatre al sis tens bona sort i pots demanar tot el que desitges.

Sabent això, van anar a buscar els daus màgics que estaven al cim d'una muntanya. Un cop trobats, va tirar els daus el Marc perquè tenia bona sort, i li va sortir el número cinc. Llavors el que havien de fer és anar al cim de l'Arc de Sant Martí, però havien de superar tres proves per arribar-hi. La primera prova va ser que el Víctor havia de fer un helicòpter de fusta en deu minuts. Al principi, en Víctor no sabia que fer, però ho va aconseguir.

La segona la va fer la Lorena i consistia en preparar un plat ràpid de fer i molt bo. Va fer una truita francesa i va superar la prova per molt poc.

Finalment, l'última prova la van fer el Marc i la Paula i havien de parar-se deu gols en mig minut i l'altre mig minut marcar-ne deu més. Va ser la prova més difícil però les van superar totes i el seu desig va ser tindre una mansió amb jacuzzi i piscina.

Conté contat, conté acabat.

Víctor Segura